

Annandag jul -2020 – Lars Borgström (LFS)

Tekster: Salme 2; Jes 11:1-9; Apg. 6:8-15, 7:54-60, Matt. 23:34–39

Jesus klagade över det obotfärdiga folket, där Han stod på själva tempelplatsen: "Jerusalem, Jerusalem, du som mördar profeterna och stenar dem som är sända till dig! Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna. Men ni ville inte." (v 37) Att Jesus upprepar stadens namn: "Jerusalem, Jerusalem", är för att betona djupet i tragedin och Hans sorg över obotfärdigheten. Jerusalem, vars namn har med frid, *shalom*, att göra, och antagligen betyder "fridens grundval" eller "fridens boning", hade blivit en fiende till och förföljare av Guds sanna profeter.

Men hur kunde detta vara möjligt? Hur hade utvecklingen kunnat gå så långt? Det berodde på folkets långvariga synd och svåra avfall, på dess ohörsamhet gentemot Guds ord. Jerusalem hade en lång historia av Guds nådefulla närvaro. Staden hade haft en lång besökelseid.

Profeter hade sänts

Herren hade verkligen vårdat sig om sitt folk. Han hade gjort precis allt för dem. Han hade i olika kritiska skeden i deras historia mirakulöst räddat dem undan en säker undergång. Han hade sänt dem domare som räddade dem från hedniska folkslag. Han hade uppenbarat sig för dem och gång på gång sänt dem profeter för att ge dem sitt Ord. Han hade låtit sitt Ord – sin välsignande och livgivande undervisning – bli nedtecknat så att de alltid hade det tillgängligt i de tretton böcker som ingår i Gamla testamentet.

Herren hade gett sitt folk Israel löftet om sin Son som skulle lida och dö för alla deras synder. Ja, alla deras blodröda synder mot Honom, deras Skapare och Frälsnings Gud, skulle tvättas vita som snö, om de bara ville hålla sig till Honom (Jes. 1:18). Allt sådant innebar en stor välsignelse – men samtidigt en stor fara eftersom förhärdelsen blir så mycket värre om man avvisar sådan nåd. Det finns en andlig lag som innebär att ju mer nåd, ju rikare tillfällen, desto större ansvar och hårdare straff ifall man inte hörsammar Guds kallelse till omvändelse och tro:

"Den tjänare som vet sin herres vilja men inget förbereder och inte handlar efter hans vilja, han ska få många rapp. Men den som inte vet och som gör något som förtjänar rapp, han ska få färre. Av den som fått mycket ska det krävas mycket, och av den som blivit betrodd med mycket ska det begäras desto mer." (Luk. 12:47–48)

Israels förhärdelse – och Sveriges

Det märkliga med Israels hus var att de – trots alla Herrens välgärningar gentemot dem, Hans stora fördrag och tålmod med dem – inte blivit omvända, inte velat låta förena sig med Honom. Med tanke på alla nådestillfällen, alla Herrens vädjanden till dem, var det en stor skam att de fortfarande lät sitt onda syndafördärv framvälla i synd och otro. De t.o.m. mördade och stenade de profeter som Herren sände till dem (v 37).

Jesus säger att Han slösat mycket kärlek på staden: "Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna, men ni ville inte" (v 37). Han hade velat vara stadens skydd mot skuld och dom och ge den frid, men Han kan inte omvända människornas trotsiga vilja med våld. Människan har fått den fruktansvärda makten att säga "nej" till Jesus, och det var det man gjorde.

Hur är det då i Sverige? Som få andra länder i världen har vårt land varit föremål för Guds särskilda nåd, då Han låtit sitt Ord mäktigt förkunnas bland vårt folk under lång tid. Vi har varit kristna i ungefär tusen år och för snart fem hundra år sedan fick den evangeliska tron fäste i vårt land. Generation efter generation blev undervisad i evangeliets sanningar, t.ex. användes under långa tider *Luthers Lilla Katekes* i skolundervisningen. På 1800-talet svepte en stor folkväckelse över vårt land, där Rosenius var en centralgestalt. Även på 1900-talet sände Herren

sina budbärare till oss med sanningens Ord. Gud har verkligen varit nådig mot vårt folk. Hur har vi då svarat upp emot denna godhet?

Under hela 1900-talet och 2000-talets första två decennier har ett sällan skådat avfall skett i vårt land. Den bibliska, evangelisk-lutherska läran har förvrängts och förfalskats och massorna har övergett Herren. Avfallet har också visat sig i yttre handlingar. Barnamord, som inte tolererats här i landet sedan hednisk vikingatid, har kommit tillbaka. Över 30 000 foster mördas årligen på abortklinikerna. Den fria aborten försvaras under hänvisning till kvinnans fri- och rättigheter. Men Gud har *aldrig* gett kvinnan frihet eller rätt att döda sina barn. Respekten för livet försvinner i samma takt som den kristna tron. Gammal och ny hedendom tar plats där den sanna tron försvinner. Mer behöver inte sägas för att vi ska inse att vårt avfall är minst lika stort och himmelsskriande som det gamla Israels. Herren har verkligen gjort allt för vårt folk. Men Han kan som sagt inte omvända människornas trotsiga vilja med våld. Vi svenskar kan, precis som alla andra, säga nej och ta farväl av Jesus.

Vad ska vi då göra? Vad kan Sverige som nation göra? En möjlighet finns ännu: Att omvända sig, be om förlåtelse för de många synderna och för det svåra avfallet från Herren. ”O land, land, land, hör HERRENS ord!” (Jer. 22:29). HERREN säger nämligen: ”Om du vänder om låter jag dig komma tillbaka, och du ska få tjäna mig” (Jer. 15:19). Om en sådan sak ska vara möjlig måste det hela börja hos oss som kallar oss kristna. Låt oss därför be: ”Omvänd mig, så blir jag omvänd!” (Jer. 31:18).

Förföljelse men också trygghet

Jesus låter oss få veta att somliga av Guds sändebud, som ska komma med Hans ord till en värld i mörker, kommer att bli dödade och förföljda, gisslade i synagogor (vi skulle kunna lägga till avfälliga kyrkor) och bli förföljda från stad till stad. Världen hatar sanningen och därför kan det inte vara annorlunda.

Den djupaste anledningen till hatet är att Sanningens Ande överbevisar världen om synd (Joh. 16:8–9). Världens människor, de som inte är Guds barn, vill vara rättfärdiga – men inte i Jesus, utan i sig själva. De vill vara självrättfärdiga och hatar när deras synd avslöjas. Och deras egenrättfärdighet gör att de även hatar evangeliet. De vill inte veta av en skänkt rättfärdighet från himlen som var och en som vill får ikläda sig alldeles för intet. Då kan de inte vara präktiga och lyckade i sin självgodhet. Därav deras hat och därav att den sanna Kyrkan här på jorden är en stridande kyrka, som alltid har korset, lidandet, som ett av sina kännetecken.

Men Jesus säger också till oss: "Var inte rädd, du lilla hjord, för er Far har beslutat att ge er riket" (Luk. 12:32). Vi är en liten skara som idag samlas till gudstjänst, men vi har Gud med oss, och då kan ingenting besegra oss, vad som än händer. I denna tro får, kan och ska vi vara fullständigt trygga. "Tryggare kan ingen vara Än Guds lilla barnaskara" (Lova Herren 750:1).

Vi är inte bara trygga i förhållande till Guds rikes fiender, utan också inför Guds dom på den yttersta dagen. Då ska Guds vrede falla tung över all synd, över hela denna bortvända värld med alla dess människor. Men de som tagit sin tillflykt till Jesus är iklädda Honom och blir inte träffade av vreden. Jesus lockar oss till sig som hönan gör för sina kycklingar när rovfågeln anfaller: ”Hur ofta har jag inte velat samla dina barn, så som hönan samlar sina kycklingar under vingarna” (v 37). De som är ”i Kristus” är alldeles rena och rättfärdiga inför Gud, deras synder kan inte fördöma dem eller dra Guds vrede över sig, eftersom dessa redan är uttraderade genom Kristi blod, bestraffade genom Kristi ställföreträdande offerdöd.

För dem som ställt sig på förföljarnas sida väntar dock en förfärlig dom. Jesus säger att hela det bortvända människosläktet (v 36) ska utkrävas det blod som Herrens martyrer fått utgjuta (v 35). Det innebär i korthet att de vid Härlighetens tron ska tvingas gå bort ifrån Jesus, ”till den eviga elden som är beredd åt djävulen och hans änglar” (Matt. 25:41).

Amen.